

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/4964 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 2 juli 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 november 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 23 januari 2007 heeft de Minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 juli 2007, verzonden op 3 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 15 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. A.A. Snijders, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

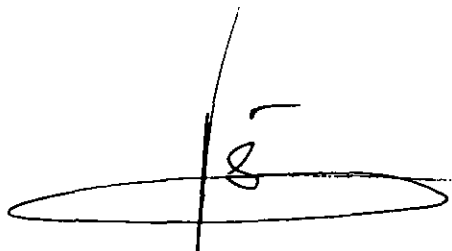
w.g. Snijders
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 september 2007

279

Verzonden: 13 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: Awb 07/4964

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Iraanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. M.L. Saija, advocaat te Arnhem,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: mr. R.R. de Groot, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 15 april 2005 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) met als doel 'het ondergaan van medische behandeling'. Op 10 oktober 2006 heeft het Bureau Medische Advisering (BMA) op verzoek van verweerder een schriftelijk advies uitgebracht. Bij besluit van 14 november 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Het daartegen op 28 november 2006 gemaakte bezwaar is bij besluit van 23 januari 2007 ongegrond verklaard.

Bij brief van 1 februari 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 12 juni 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Vw 2000 is onze minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Reg.nr.: Awb 07/4964

2

Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

2.2 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

2.3 Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) wordt voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 onderzocht of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar zijn land van herkomst te reizen en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen aanvraag om verlening van een mvv af te wachten.

Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, is in ieder geval geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie.

Volgens paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000 wordt onder medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn - binnen een termijn van drie maanden - zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade.

Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 kan de hardheidsclausule worden toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie". Om in aanmerking te komen voor verlening van zodanige vergunning dient de vreemdeling zich in Nederland te bevinden en dient:

a. stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie te doen ontstaan;

b. de medische behandeling van de desbetreffende medische klachten niet in het land van herkomst of ander land waarheen de vreemdeling zich kan verwijderen te kunnen plaatsvinden; en

Reg.nr.: Awb 07/4964

3

c. de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting langer dan één jaar te zullen duren.

Volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 wordt, voor zover thans van belang, de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken bij de beoordeling van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "medische behandeling" of "vanwege medische noodsituatie".

2.4 Uit de wetsgeschiedenis (Kamerstukken II, 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 vermelde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, Vw 2000, van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. In de brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (Kamerstukken II, 1997-1998, 24 544, nr. 16, p. 1) is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. De rechtbank verwijst in dit verband onder meer naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 28 september 2004 (JV 2004/432) waarin is bevestigd dat toepassing van de hardheidsclausule beperkt is tot zeer uitzonderlijke gevallen.

2.5 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv en zich voorts op het standpunt gesteld dat er geen aanleiding bestaat eiser op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 vrij te stellen van het mvv-vereiste. Verder heeft verweerder gesteld dat niet is gebleken van zeer bijzondere individuele omstandigheden die bij het vasthouden aan het mvv-vereiste zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verweerder heeft daarbij verwezen naar het advies van het BMA van 10 oktober 2006, waaruit blijkt dat eiser in staat wordt geacht te reizen, zij het dat eiser tijdens de reis over medicatie dient te beschikken, dat behandeling van zijn klachten in Iran mogelijk is alsmede dat geen sprake is van een medische noodsituatie. Weliswaar is er bij het uitblijven van de medische behandeling sprake van een medische noodsituatie op korte termijn, maar de behandeling hiervoor kan plaatsvinden in het land van herkomst. Niet is, aldus verweerder, met (objectief verifieerbare) documenten aangetoond dat de bevindingen van het BMA onjuist dan wel onvolledig zouden zijn op grond waarvan het BMA-advies in twijfel zou moeten worden getrokken.

2.6 De rechtbank overweegt dat het BMA-advies voor zover relevant, het volgende inhoudt.

"1b. (...) Betrokkene is bekend met chronische hevige gewrichtspijnen, die volgens zijn behandelaars het gevolg zijn van mishandeling in de gevangenis in Iran en sterk wisselen en toenemen in periodes van stress. Klachten van de slokdarm. De belangrijkste klachten is een oplaat afhankelijkheidssyndroom (Methadon gebruikt na heroïne verslaving) waarvoor hij onder controle Methadon gebruikt. Hij heeft last van slecht slapen, nachtmerries, piekeren, snel boos worden, slechte concentratie en rusteloosheid mogelijk als gevolg van posttraumatische stress of depressie.

2a. (...) Betrokkene wordt begeleid door de GGZ die hem behandelen met onderhoudsbehandeling Methadon (50 mg per dag). De huisarts heeft hem voor de

Reg.nr.: Awb 07/4964

4

maag/slokdarmklachten maagzuurremmende medicatie: Ranitidine voorgeschreven. Hij gebruikt regelmatig pijnstillers, op dit moment niet omdat zijn niveau van functioneren goed is op dit moment.

2b. (...) De begeleiding door de GGZ zal langdurig noodzakelijk zijn. Zijn behandelaar heeft aangegeven dat zolang een instabiele psycho-sociale toestand bestaat afbouwen van methadon geen optie is.

3a. (...) Uitgaande van de beschikbare informatie m.b.t. de therapiemogelijkheden in het land van herkomst/land van eventuele verwijdering, concludeer ik dat dergelijke klachten in het land van herkomst behandeld worden.

3b. (...) Er zijn veel psychologische centra in Iran aanwezig, onder andere: (...). Methadon is verkrijgbaar in deze ziekenhuizen. Ook zijn er vele centra voor drugsverslaafden (...). In deze centra kan regelmatige controle, behandeling en voorschrijven van methadon plaatsvinden. Equivalente maagzuurremmende middelen zijn in Teheran verkrijgbaar (...).

4. (...) Ja, betrokkene is verslaafd aan methadon, staken van het gebruik van methadon of de begeleiding daarin kan leiden tot het ontstaan van een medische noodsituatie op korte termijn hetzij door afkickverschijnselen hetzij door overdosering van medicatie of middelen indien betrokkene niet strikt begeleid wordt.

5a. (...) Betrokkene kan wel reizen.

5b. (...) Ik heb wel aanwijzingen dat enige medische voorzelening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, betrokkene dient zijn medicatie mee te nemen tijdens de reis, en een toestemmingsverklaring te hebben voor gebruik en vervoer van methadon. ”.

2.7 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op de inhoud van het voormelde advies van het BMA, op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser in staat is te reizen en de mvv-aanvraag in het land van herkomst af te wachten, zodat hij niet op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt vrijgesteld van het mvv-vereiste. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder geen aanleiding heeft hoeven zien voor toepassing van de hardheidsclausule. De rechtbank ziet in hetgeen eiser heeft aangevoerd geen grond voor een andersluidend oordeel. Daartoe wordt als volgt overwogen.

2.8 Eisers betoog dat zijdens verweerder is gehandeld in strijd met artikel 8:42 en/of artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht nu de medische verklaringen en de brondocumenten die ten grondslag liggen aan het BMA-advies niet door verweerder zijn overgelegd en voorts dat eiser daarin voor het nemen van het bestreden besluit, ondanks zijn verzoek, geen inzage heeft gekregen, kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Daartoe acht de rechtbank van belang dat eiser, na een verzoek van zijn gemachtigde aan de medisch adviseur, de brondocumenten alsnog heeft verkregen en gesteld noch gebleken is, gelet op hetgeen in de gronden van beroep is aangevoerd, dat eiser door juist de gestelde gang van zaken in zijn belangen is geschaad. Bovendien bevinden de brondocumenten zich in het procesdossier.

Daargelaten dat eiser voor wat betreft de medische verklaringen die aan het BMA-advies ten grondslag zijn gelegd niet zonder meer gevolgd kan worden in zijn betoog dat deze door verweerder hadden moeten worden overgelegd, nu die verklaringen aan het BMA zijn

Reg.nr.: Awb 07/4964

5

verstrekt en deze een vertrouwelijk karakter bovendien niet kan worden ontzegd, is ook in zoverre in de gronden van beroep niet bestreden dat behandeling in Iran beschikbaar is, terwijl voorts niet (voldoende) gesteld of gebleken is dat de conclusies van het BMA zijn gestoeld op onjuiste en/of onvolledige medische informatie. Anders dan namens eiser is betoogd, brengt het enkele ontbreken van de aan het BMA-advies ten grondslag liggende medische verklaringen evenmin mee dat de rechtbank het bestreden besluit niet zou kunnen toetsen.

2.9 De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder het BMA-advies aan zijn besluit ten grondslag hoeft mogen leggen en overweegt daartoe als volgt.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaronder uitspraken van 2 november 2005 (JV 2005/473) en 25 juli 2006 (zaak nr. 200601304/1, LJN: AY5703), is het aan de afwijzing ten grondslag liggende BMA-advies een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien een zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag verweerder bij zijn besluitvorming in beginsel van dat advies uitgaan.

In hetgeen eiser heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen aanknopingspunten voor het oordeel dat voormeld BMA-advies van 10 oktober 2006 niet op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, dan wel dat verweerder voormeld advies niet aan zijn besluitvorming ten grondslag had mogen leggen.

Eiser heeft geen informatie overgelegd, zoals een advies van een onafhankelijk deskundige dat de conclusies van de arts van het BMA gemotiveerd weerspreekt en concrete aanknopingspunten bevat om aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies te twifelen.

Het betoog van eiser in de gronden van beroep, dat in het BMA-advies melding wordt gemaakt van PTSS dan wel een depressie zonder dat is gebleken dat dit aspect is betrokken bij de vraag of sprake is van een medische noodsituatie, terwijl de verslavingsproblematiek van eiser niet los kan worden gezien van zijn psychische klachten, welke volgens eiser beiden het gevolg zijn van de mishandelingen en martelingen die eiser in detentie in het land van herkomst heeft moeten ondergaan, zodat evenmin van hem kan worden gevergd dat hij terugkeert naar Iran voor medische behandeling, faalt. Daargelaten de betekenis die bij de beoordeling van het onderhavige beroep toekomt aan het eerder, in rechte onherroepelijke, besluit van verweerder tot afwijzing van eisers asielaanvraag wegens een ongeloofwaardig bevonden asielrolaas en daargelaten de omstandigheid dat uit het BMA-advies blijkt dat ook eisers psychische toestand bij het opstellen van het advies is betrokken, is voormeld betoog van eiser eerst in beroep aangevoerd, zodat verweerder daarmee in de besluitvormingsfase geen rekening heeft kunnen houden. Niet valt in te zien, dat eiser, aan wie het BMA-advies met het besluit in primo is toegezonden, zulks in die fase niet had kunnen aanvoeren. De namens eiser overgelegde brief van Stichting Centrum '45, waarnaar eiser op 12 januari 2007 door zijn huisarts werd doorverwezen, van 31 mei 2007 aan zijn gemachtigde, waarin eisers gezondheidstoestand wordt beschreven en melding wordt gemaakt van door eiser beschreven klachten, inclusief suicidaliteit, kan in het licht van het vorenstaande niet leiden tot een ander oordeel.

Eisers stelling in beroep dat hij geen sociaal netwerk in Iran heeft om op terug te vallen alsmede dat niet bij de beoordeling is betrokken de in eiser zelf gelegen onmogelijkheid om

Reg.nr.: Awb 07/4964

6

de in het land van herkomst aanwezige medische voorzieningen te bereiken, kan om dezelfde reden evenmin slagen; ook dit betoog is eerst in beroep aangevoerd. Overigens worden volgens het gevoerde beleid, zoals vermeld in paragraaf B1/1.2.1 en B8/4 van de Vc 2000 bij de beantwoording van de vraag of sprake is van een medische noodsituatie, in verband waarmee het niet voldoen aan het mvv-vereiste aan de vreemdelingen niet wordt tegengeworpen, omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet in de beoordeling betrokken.

De omstandigheid, dat uit de bronndocumenten niet blijkt dat in het land van herkomst niet eenzelfde medische behandeling voor drugsverslaafden aanwezig is, als eiser hier te lande ondergaat, brengt naar het oordeel van de rechtbank evenmin mee dat verweerder zich bij de besluitvorming niet heeft mogen baseren op het BMA-advies, waaruit - in zoverre ook onbestreden - blijkt dat behandeling in Iran beschikbaar is. De omstandigheid dat de kwaliteit van de gezondheidszorg hier te lande mogelijk gunstig afsteekt bij die in het land van herkomst, heeft verweerder onvoldoende grond hoeven achten om eiser verblijf toe te staan.

De klacht van eiser, dat verweerder heeft gehandeld in strijd met diens vorgewisplicht ter zake de mogelijkheden om methadon mee te nemen tijdens de reis naar Iran, faalt. Daargelaten dat blijkens het BMA-advies methadon verkrijgbaar is alsmede dat een toestemmingsverklaring nodig is voor het gebruik en vervoer van methadon tijdens de reis, overweegt de rechtbank dat eiser dit eerst in beroep heeft aangevoerd zodat dit betoog, reeds gelet op de in onderhavige procedure van toepassing zijnde ex tunc toetsing, buiten de beoordeling gelaten dient te worden. Niet valt in te zien, dat eiser zulks niet eerder heeft kunnen aanvoeren.

De door eiser bij brief van 16 februari 2007 gedane mededeling dat hij sinds kort onder behandeling staat van de Stichting Centrum '45, hetgeen volgens hem een nieuwe omstandigheid betreft die niet in het BMA-advies is betrokken, kan aan het vorenstaande niet afdoen, nu de rechtbank het bestreden besluit ex tunc dient te toetsen. De namens eiser vervolgens overgelegde brief van die stichting van 31 mei 2007 aan eisers gemachtigde, waarin eisers gezondheidstoestand wordt beschreven en melding wordt gemaakt van door eiser beschreven klachten, inclusief suicidaliteit, kan aan dat uitgangspunt niet afdoen.

2.10 Gelet op het vorenstaande en op de overigens door eiser aangedragen omstandigheden, waaronder de stelling dat hij al vele jaren in Nederland verblijft en hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd, acht de rechtbank evenmin grond aanwezig voor het oordeel dat verweerder niet heeft kunnen concluderen dat geen sprake is van een zodanig uitzonderlijk geval dat een beroep op de hardheidsclausule dient te worden gehonoreerd.

2.11 Het betoog van eiser dat sprake is van schending van de hoorplicht, kan naar het oordeel van de rechtbank niet slagen. Uitgangspunt is dat er een hoorplicht bestaat, tenzij een van de uitzonderingen van artikel 7:3 van de Awb zich voordoet. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. Gelet op de inhoud van het bezwaarschrift, bezien in samenhang met hetgeen eiser in eerste instantie heeft aangevoerd en hetgeen in de primaire beslissing daaromtrent is overwogen, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en dat deswege van het horen van eiser kon worden afgezien.

Reg.nr.: Awb 07/4964

7

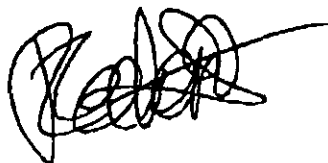
2.12 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat het bestreden besluit toetsing in rechte kan doorstaan. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.C. van der Mei en in het openbaar uitgesproken op 2 juli 2007 in tegenwoordigheid van mr. R.M. Teekens als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op: 03 JULI 2007

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

P L I E G E R A D V O C A T E N

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4793 B	31 JUL 2007
ZAAKNR. 200708421	
AAN: V3	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 16113
 2500 BC 's-Gravenhage

per post en per faxnr.: 070-3651380

Arnhem, 31 juli 2007

Advocaten
 Mw. mr. E. Derksen
 Mr. R. Plieger
 Mw. mr. M.L. Saija
 Mr. M.J. Verheij

Weverstraat 4-b
 6811 EL Arnhem

tel. 026-3702028
 fax 026-3702096

pliegeradvocaten@hetnet.nl

BETREFT : APPÉLSCHRIFT

Inzake :

Verblijvende te :

Land van herkomst : Iran

IND. nr. : 0112.19.8080

Appellant, van Iraakse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Arnhem aan de Weverstraat 4b, 6811 EL, ten kantore van mevr. mr. M.L. Saija die verklaart tot het indienen van het onderhavige beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van Rechtbank te 's-Gravenhage nevenzittingskamer Zutphen, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 3 juli 2007. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie).

In bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant tegen de afwijzing van de aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen.

GRIEVEN

Grief I

Het hoger beroep richt zich tegen het oordeel van de rechtbank in 2.8 waarin de rechtbank oordeelt dat het betoog van appellant, dat verweerder heeft gehandeld in strijd met artikel 8:42 en/of artikel 3:2 Awb op basis van het feit dat appellant geen inzage heeft verkregen in de brondocumenten van het BMA advies, niet kan slagen. *"Daartoe acht de rechtbank van belang dat appellant, na een verzoek van zijn gemachtigde aan de medisch adviseur, de brondocumenten alsnog heeft verkregen en gesteld noch gebleken is, gelet op hetgeen in de gronden van beroep is aangevoerd, dat appellant door de gestelde gang van zaken in zijn belangen is geschaud. Bovendien bevinden de brondocumenten zich in het procesdossier.*

P L I E G E R A D V O C A T E N

Toelichting

Appellant is van mening de Rechtbank ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat verweerder de brondocumenten niet aan appellant heeft hoeven doen toekomen. Immers, de rechtbank oordeelt ex-echtgenoot tunc. Indien appellant de stukken tijdig, in een eerder stadium, van verweerder had ontvangen, in casu voor het slaan van het bestreden besluit, had appellant tijdig op de onderliggende stukken kunnen reageren. Doordat appellant de brondocumenten pas in een later stadium heeft ontvangen van het BMA is appellant van mening dat hij in zijn belangen is geschaad en verweerder in strijd met artikel 8:42 en 3:2 Awb heeft gehandeld. Door dit te miskennen is sprake van een motiveringsgebrek op dit punt van de uitspraak. Appellant heeft na het ontvangen van de brondocumenten geconstateerd dat niet voldoende zorgvuldig onderzoek door het BMA is verricht op het punt van behandeling in land van herkomst. Pas na ontvangst van de brondocumenten was het voor appellant mogelijk hierop te reageren. De Rechtbank heeft miskend dat appellant een verschoonbare reden heeft voor hetgeen hij (niet eerder dan) in de gronden van het beroep naar voren heeft gebracht.

In ieder geval is het oordeel van de rechtbank dat de gronden van het beroep eerder ingediend hadden moeten worden in het licht van bovenstaande onvoldoende gemotiveerd. Immers, niet eerder dan na ontvangst van de brondocumenten (in de beroepsfase) was het voor appellant mogelijk een gedegen reactie te geven in de gronden van het beroepschrift.

Grief II

Het hoger beroep richt zich tevens tegen het oordeel van de rechtbank in punt 2.9 waarin de rechtbank oordeelt: *"De namens appellant overgelegde brief van Stichting Centrum '45, van 31 mei 2007 aan zijn gemachtigde, waarin appellants gezondheidstoestand wordt beschreven en melding wordt gemaakt van door appellant beschreven klachten, inclusief suïcidaliteit, kan in het licht van het vorengaande niet leiden tot een ander oordeel."*

Toelichting

Het bestreden besluit dateert van 23 januari 2007. De medische verklaring van Stichting Centrum '45 dateert van 31 mei 2007. In de verklaring wordt de medische toestand, tevens de Pts en de suïcidaliteit, van appellant beschreven. In het BMA advies is geen melding gemaakt van de suïcidaliteit van appellant. Hiervan is melding gemaakt in de verklaring van Stichting Centrum '45. Genoemde medische verklaring had niet in een eerder stadium, in ieder geval niet in de bezwaarfase overlegd, kunnen worden. Sprake is van medische verklaringen die niet kunnen worden afgedwongen maar na geruime tijd van behandeling worden verstrekt.

Nu sprake is van een nieuw feit wat niet eerder in de procedure ingebracht kon worden en niet eerder is beoordeeld, in ieder geval niet bij de totstandkoming van het bestreden besluit is betrokken, is appellant van mening dat het oordeel van de Rechtbank op dit punt een draagkrachtige motivering ontbeert. Immers, het gegeven van de suïcidaliteit van appellant had

P L I E G E R A D V O C A T E N

de Rechtbank moeten doen besluiten het bestreden besluit te vernietigen en verweerder op te dragen een nieuw BMA onderzoek in te stellen. De Rechtbank had niet zonder meer voorbij kunnen gaan aan het gegeven dat appelland suïcidaal is.

De Rechtbank had de verklaringen van appelland met betrekking tot de suïcidale ideaties bij de oordeelsvorming moeten betrekken. In ieder geval had de rechtbank bij de beoordeling mee moeten nemen of, zoals door appelland betoogd, dat (tijdelijke) uitzetting in dit kader zou kunnen leiden tot een schending van artikel 3 EVRM. Nu de rechtbank dit heeft nagelaten is sprake van een motiveringsgebrek.

Conclusie:

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appelland verzoekt Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appelland U om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, de inleidende beroepen alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door Uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u mij het proces-verbaal van de ten behoeve van appelland gehouden zitting bij de Rechtbank Zutphen toe te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend

mr. M.L. Saija

Productie: uitspraak Rechtbank Zutphen, 3 juli 2007